

864-101

НБЩО ЗА

Something for the ...

1843-82

ОТНЫ ТЪ

ЕЦЫ.

Handwritten signature

Който има оуши да слыша,
нека слыша. Мар: 4: 9.

ВЪ СЛАВЕНЪ.

Въ Түпографїи Я. Даміанова.

1843.

ВЕРНО ЛЯ

БЪЗГЛАМОУНИ ТЪ

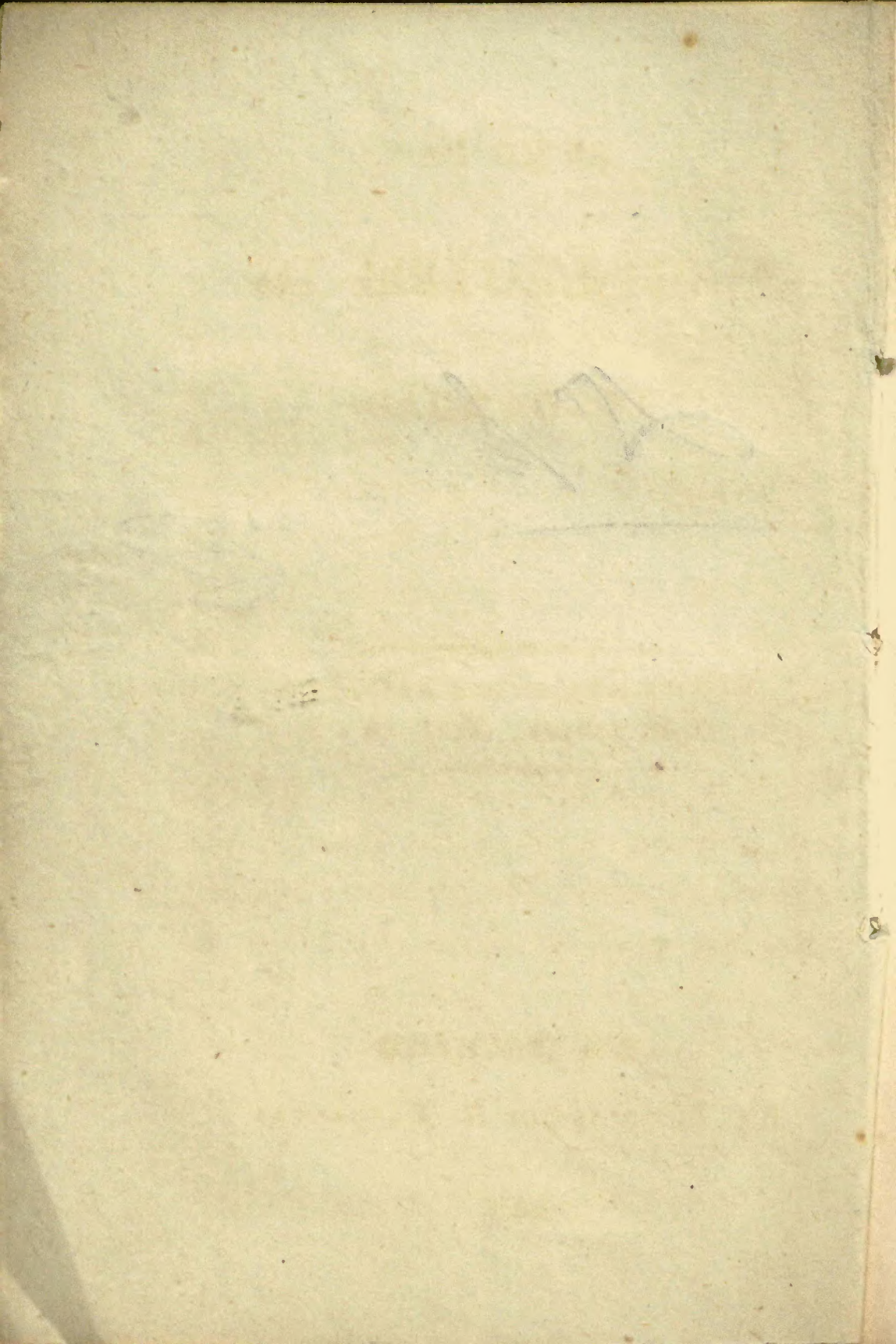
[Handwritten signature]

Войско чма оуши да
чма сауша. Мар. 4. 9.

ВЪЗГЛАМОУНИ

Въ Түпсграфъ А. Давидовъ

1894

1843/82

ИВЩО ВЯ

ВОЗГРАМОТНЫ ТЪ

ЧБЛОВЪЦЫ.

Handwritten signature in purple ink, possibly reading "L. Damjanov" or similar, with a long horizontal flourish below it.

Който има оуши да слбша,
нека слбша. Мар: 4: 9.

ВЪ ОМВРНЪ

Въ Түпографїи Я. Даміанова.

1848.

В 99324

ПРОВЕРКА
2004

3929/53

НВЩО ЗА

БВЗГРЯМОТНЫ ТВ ЧВЛОВЪЦЫ.

ПВРВО азъ се Обращамъ камто сѣ-
кого, който знае да читѣ, и комто
на ржцѣ те испадне тѣа кнѣга, мо-
лимъ го да прочѣта на сѣкѣй неговъ
небченъ дрѣгаръ, илѣ согѣдъ, тѣа
редовѣ.

Иѣка ми позволѣ сѣки да го наречѣмъ
моѣ дрѣгаръ, и тѣа редовѣ нека да бж-
датъ доказателство на моѣта дрѣж-
ба. Нѣе каквѣто се глѣда, не щѣ се
срѣщнѣме по тѣа странѣ на грѣбатъ,
нитѣ щѣ да познаѣме сѣдинъ дрѣги-
го, и по ѣмето, но можемъ да оу-
вѣримъ, сѣкиго че азъ мѣ желѣемъ
и истинно то благополѣчѣе, и иѣкамъ

ТЕГѦ ДА ГО НАУЧИМЪ ДА ДОСТИГНЕ ЧО-
 ВА БЛАГОПОЛУЧІЕ, СІРѢЧЬ: ДУШЕВНЫ-
 АТЪ МІРЪ, КОГОТО НЕ ЩЕ МЕ ДА НА-
 МЕРИМЕ НИ ВЪ ЗЕМНЫ ТЕ НАСЛАЖДЕНІА,
 НИ ВЪ ЗЕМНЫ ТЕ ПОЧЕСТИ, НИ ВЪ КО-
 ГѦТСТВО ТО, И КОЙТО МІРЪ ПРЕВО-
 СХОЖДА ОУМЪ ТЪ. КОГѦ СПЕЧАЛИШЪ
 ТОА МІРЪ, И ГО ѠСѢТИШЪ ВЪ ДУША-
 ТА СИ, ТОГѦВА ЩЕ ПОЗНАЕШЪ, ЧЕ ТОЙ
 ПРЕВОСХОДИ СИЧКО ДРУГО БЛАГОПОЛУЧІЕ,
 ѦКО И ДА БѢШЕ ЖИВѢЛЪ ВЪ СВѢТАТЪ ВЪ
 СИРОМАШІА, ВѢДСТВІА, И НЕ ИЗВѢСТ-
 НОСТЬ: И ПѦКЪ МОЖЕШЪ ДА СПЕЧА-
 ЛИШЪ ТОА МІРЪ, ѦКО САМЪ ИДЕШЪ
 ДА ГО ТРЖИШЪ. НО И ѦЗЪЩЕ ТИ ПРИ-
 КАЖЕМЪ ЗА НѢКОЙ СИ РАБОТЫ ГЛѢТО
 ТА СЕ СЛУЧИЛИ.

ВЪ НѢКОЙ ГРАДЪ ЖИВѢЛА Е ЄДНА
 СИРОМАХКІНА СТАРА ВДОВИЦА, КОАТО
 ПРЕДЪ НѢКОЛКО ГОДИНЫ БѢШЕ ѠВДО-
 ВѢЛА: НО ЗА СМЕРТЬ ТА НА МЖВѦТЪ СИ

се оутѣшавала, съсъ единъ синъ,
 който се ѣ грѣжалъ за нея, и ималъ
 камто̀ нея истинна любовъ. Въ една̀
 голѣма зима, като̀ синò ѣ не ѣ намѣ-
 рилъ работа въ градътъ, ѡишелъ ѣ
 да слѣгѣва при единъ господарь, и
 на̀двечеръ въ истыатъ дѣнь, ѡишелъ
 на чѣжда земля. безъ да се проситѝ
 съ майка си: токму̀ даде на единъ
 вѣренъ неговъ другаръ, една̀ сѣмма
 парш̀, кой то бѣше спечалилъ съ потъ-
 тѣ си, и му̀ се ѣ молилъ да гѝ да-
 де на майкамъ, и да ѣ речѐ чѐ ако̀
 да може ѣ за на прѣдъ ще ѣ пра-
 ца по̀моць. Невозмòжно бѣше да
 се ѡпише горестъ тѣ на сиромашкинѣ
 та вдовица: она̀ мѣслеше, чѐ ѣ за-
 гѣвила послѣдна та си подпòрка, и
 сичка та си надѣжда въ живòтатъ.
 Минѣвали са днѝ и годины̀, но она̀
 го̀ще не ѣ могла̀ да престѣне да пла̀че

и да въздѣха тѣшкѣ зарадѣ снѣтъ
 ти, за това ѣ и желѣла самѣ ѣдинѣ
 пѣтъ іоше да го види, или да чѣ
 сладкіятъ мѣ гласъ. Ѣ година на
 година, вдовица та мѣлко нещю бѣ-
 ше се познала и научила съ своѣ то
 си нещѣстїе, ѣко и да не престѣва-
 ше да жалѣе за ѣдаленїе то на сн-
 ѣтъ си. Ѣ дѣнь на дѣнь пѣдаше она
 въ поголѣма нищета зашто врѣчен-
 ните парѣ и поможь та не можеше да
 получи ѣ снѣтъ си. При това не
 ѣ се грѣжила тѣлкѣ за парѣ те: Но
 скорѣ зѣли да и безпокоѣватъ дѣ-
 шѣ та лѣшави мѣсли. Нѣкога мѣ-
 слеше, чѣ снѣно и ѣ совѣмѣ ѣ забора-
 вилъ, и не поменѣва бѣке за нѣѣ.
 Нѣкога и дохѣждаше на оумѣтъ, чѣ
 ѣ оумрѣлъ, и тѣло то мѣ ѣ погре-
 бѣно на чѣжда земля. Нѣи-пѣслѣ и
 не ѣстѣна никакѣ надежда да ви-

ди сьнѣтъ ти, но ако ѿ да го имаше
за оумрѣлъ, пакъ секога мислеше за
него.

Въ единъ день рано почука единъ
человѣкъ на врата та ѿ, ѿ ѿ донесе
писмо ѿ поща та ѿ прочете надпи-
сатъ който писуваше: На Андреева
та вдовица, която живѣе въ лѣзна
та оулица, въ доматъ на -"И-та. То-
ва ѿ моѣ, рече вдовица та, ѿ ѿзвн-
кна жално, може да ѿ ѿ сьнѣми,
ѿ моѣ то прелюбезно чадо Столнча,
ѿ Франція. "Истина ѿ тамъ ѿ рече
писмонόсецо. "И дайте ми го, рече
вдовица та, ѿ простиреше ржката
си камто писмото, но писмонόсецо
ѿ го не даваше. Въ треба рече да
платите напредъ за писмо то петъ
грѣша ѿ половина, ѿ послѣ да го
пріѣмнете. "Изъ немамъ толкова
парѣ, ѿговори спромахкина та жена.

сичкіа ми капиталъ є двайсетъ парь. Добрѣ рече писмонόсецо дайте ми тѣа двайсетъ те парь, и кога спечáлите ісѣе пѣтъ грόша, донесете ми ги, и тогáва цѣ полѣчите писмо то ви. Я азъ ще платимъ за него ѿ мой парь. "Язъ живѣемъ оу пѣца та, прѣкоро ми є Пѣтровъ: товà рече и сѣ ѿи́де.

Вдовица та нѣколко минѣты стоѣше катò замáлна, и глѣдаше слѣдъ писмонόсецатъ, пóслѣ седна на єдинъ стóлъ и сѣ ѡкльѡваше съ гóрки слѣзы. Сосѣдка та и́, катѡ слѣшаше разговóратъ на вдовица та, съ писмонόсецатъ ѿи́де при нѣа и́ да́де нѣколко парь, и рече и́ да сѣ не грижи, но да ѿи́де при добръ те хóра да и́ска нѣколко парь, за да мóже да сѣ и́скѡпи писмó то.

Вдовица та послѣша тóа совѣтъ,

и слѣдъ малко време съ радость се
 вжрнѣ оудоматъ си съ писмо то въ
 ржцѣ те си. Но за поголемо зло,
 она не можеше да го прочетѣ, защо-
 то не знаеше да читѣ. Що да прави;
 да скрѣ писмоиго въ санджче то и
 да речѣ: нека седи тѣка, азъ не мо-
 жемъ да го прочитѣмъ въ него как-
 вото се вижда, има много, кое то
 щѣ ѣ приатно да го слѣшамъ, но азъ
 щѣ се щречѣмъ ѿ това наслажденіе,
 защото не знамъ да читѣмъ; Не ли
 ѣ истинна, защо ако бѣше така на-
 правила, то въ щѣхте да речѣте, че
 не ѣ въ оумжтъ си; Вы можете да
 речѣте, че майка та, която ѣ толко
 много любила синатъ си, не щѣше да
 може да се оутѣши, догдѣ не наме-
 реше нѣкого, да и прочитѣ писмо
 то. Въ имате право, и вдовица та
 така направи: она ходеше ѿ къща

на кжца съ писмо̀ то си, Еднѣ ѿ
 тогѣднѣ бѣха ѿзлѣзли, другѣ ѿшли
 по работа, ѿ немало кой да ѿ про-
 читѣ писмо̀ то. Нѣкои каквото ѿ
 онѣ, не знааха да читатъ, ѿли про-
 читѣваха самѣ печатно то, а рѣко-
 писно то не можаха да читатъ. Най
 послѣ вдовица-га ѿиде при Еднѣ
 женѣ, коѣ то Еднѣ е можала на две
 на-три да ѿ прочитѣ писмо̀ то, ѿ
 коѣ катѣ го зѣ ѿ ржцѣ те ѿ, тѣр-
 наси очилѣта, ѿ зѣ да го читѣ, вдо-
 вица та бѣше седнала до неѣ, ѿ съ
 големо вниманіе слѣшаше добрѣ те
 ѿзвѣстіѣ, който писѣваше сѣнъ ѿ
 за здравіе то ѿ благополѣчіе-то си,
 на чѣжда та земля. Катѣ читѣше
 женѣта писмо̀-то, по много ѿбѣра-
 щаше вниманіето си на слѣшателни-
 ца-та. Вдовица та разсѣждѣваше на
 чинатъ си мѣслите за секоѣ дѣла, ѿ

се позапирѣваше, и мыслеше пѣрво за
 е́дно, а послѣ за друго ѿваснѣніе, и
 какъ то се вижда, редовѣ те на сына
 и докарѣваха и на пѣмать пѣрвыте
 и замѣналы те дни, когато сино и
 седѣше на колѣни те и, или лежѣше
 при неѣ, и не се гѣбѣше то́лкѡ на да-
 лѣчь по чѣжда земля. Было какво
 было, но в докица та пресичеше чтѣ-
 ніе то съ тѣѣ дѣмш: "Азъ не мѡжемъ
 доволно да разѣмѣемъ това, повто-
 рѣте мѡлимъ ви се, послѣдны-те ре-
 дове, и катѡ слышаше и зраменіе то
 за любовь тѣ коѣто имаше кам то
 неѣ дражайшѣѣ и сынъ, она възды-
 хаше и дѣмаше: това той за мене
 говори, за мене, своѣта си сиромѣш-
 ка мѣйка! Да ли ме помни тѣѣ тоѣе
 съ такава сладость! Мѣтерски го
 благословѣвамъ за тѣѣ любовь!
 "Ахъ, колко благополѣчѣе ми принесе

това писмо! Писмѣ-то бѣше пжано съ оубѣреніе на сьнатъ ѿ за любовта коа̀то ѿмаше на ма̀йка си. Дѣмь те каквѣто се вижда, бѣли са прѣстѣ написаны, но течѣха ѿ ѿскренно сѣрдце, ѿ нѣе мѣжеме да си прѣдста̀виме, какѣво ѣ оудовѣлство ѿсѣщала ма̀йка та, кога̀то сьно̀ ѿ, ко̀йто се на мѣрѣваше тѣлко вѣреме на чѣжда страна̀, ѿзлѣваше прѣдъ нѣа сѣчко то си сѣрдце съ ѿзражѣнїа на сла̀дка-та люкѣвь. Горка̀-та ка̀ба неможала да се воспрѣ ѿ сьжзы катѣ чѣ бѣше чѣла за смѣртъта̀ на сьна̀си. "Язъ пла̀чемъ ѿ радѣсть. Дѣмаше она̀, ѿ ѿ тѣа сьжзы пошлѣкна ми дѣшѐвната жала̀, коа̀то ѿмахъ на сѣрдцѣто си ѿ нѣ-колко годїны. Олѣдъ ма̀лко вѣреме, катѣ вдовїца та бѣше полѣчїла писмо̀ ѿ сьнатъ си, променїсе наглѣдванѣто ѿ, подъ ко̀то бѣше живѣала̀"

Свещеннико кой то ѿ нагледываше кѣ-
 ше оумрѣлѣ, ѿ мѣсто то мѣ кѣше далѣ
 се на дрѹги достойнїи ѿсполнитель на
 христїанска та любовь, ѿ служитель
 на Господнїатѣ Олтѣрь. Тѣмъ пѣ-
 стырѣ, подражаваше на своѣтѣ си
 милосѣрдшїи Господѣ, ѿ нещѣше, да по-
 гибне нѣкоя овца ѿ стадото мѣ,
 но да познѣлѣ сїчки те вѣчнѣлѣ
 живѣтѣ, сїрѣчь: нѣшїатѣ милосѣр-
 дшѣлѣ Спаситель. Който ѣ пѣть на
 ѿстинна та ѿ на живѣтѣтѣ. Тѣмъ сва-
 щенникѣ нагледываше сїчки-те че-
 ловѣцѣ, ѿ горки-те грѣшницѣ призѣ-
 ваше ка мѣто небеснѣлѣ Сѹчїтель.
 Тѣмъ не забораваше ѿ нѣша та сире-
 махкина престарѣла та вдовїца, ѿ
 частѣ ѿ нагледываше, вѣ мѣлка та ѿ
 келїйка, гдѣто секога шїеше, но ка-
 тѣ вїждаше, чѣ ѿде священнико стѣ-
 ваше ѿ мѣсто чѣ си, ѿ гдѣ посрѣщаше съ

благоговѣніе. Снѣ стоіше предъ не-
 го прѣва ѿ говореше съ него почтѣн-
 нѡ, но добрѡ свѣщенникъ молише
 ѿ да сѣдне, ѿ се разговарѣваше съ неѡ
 крѡткѡ, ѿ вдовица та го ѡвѣчеше
 многи. Пѣстѡро ѿ испѣтѣваше за
 сѣчко, ѿ вдовица та мѡ приказѡ сѣч-
 кѣтъ си живѡтъ ѣдно по ѣдно, ѿ
 сѣчки те рѣботы за свѡмъ си лю-
 бѣзныи сѡнѡ. Снѣ мѡ казѡ ѿ за пи-
 смѡ то, коѣто на скорѡ бѣше полу-
 чѣла, ѿ коѣто ѿ возрадовало, на по-
 мнила мѡ тоще чѣ ѣдвамъ ѣ намери-
 ла человекѡ, коѣ то ѣ можѡлъ да ѿ
 го прочетѣ. Снѣ бѣше нащѣла сѣч-
 ки те мѡсли въ писмѡ то на ѿзвѣтъ,
 понѣже ѿ ги бѣха прочѣли толко пѣ-
 ти, ѿ можеше доволны да продолжѡ-
 ва разговѡратъ за сѡнатъ си ѿ за
 писмѡ то, ѡко почтѣнныи свѣщенникъ
 ѿ не закачаше да говори за дрѣго

нѣщо. Найпосле ѿ Онъ пресече молчаніето си, ѿ началъ да ѿговори тоуце съ поголема сладость, ѿ а пытѣваше, да ли намѣрѣва нѣкое оутѣшеніе, за познаніе то на Господа нашего Исуса Христа ѿ въ любовьта камъ него. Свещеннико предложи на вдовица та много прѣсты вопрош, ѿ онаго слышеше съ благоговѣніе, ѿ пріимаше въ слова та мѣ оучастіе, ѿ ѿговараше: воистина така е честный ѿтче: сичките ваши слова са правни, ѿ оутѣшителни, но азъ не се оучихъ да читемъ, колко е добро нѣщо, ако да знаеше человекъ да читє книги, защото въ нихъ намѣрѣваме много оутѣшеніе да ли тѣ нищо незнаешъ ѿ библіа та; попыта свещеннико. Вдовица та си поклати глава та ѿ рече: "Азъ се не оучихъ ѿ не можемъ да читемъ. Тѣ си неке

ѿстарѣла, рече ѿ свашѣннико, ѿ как-
 вото се глѣда, тѣ си по старѣ ѿ
 мене, азъ самъ шестдесѣтъ годѣны.
 Воистина така ѣ, ѿговори вдовица
 та, азъ самъ седемдесѣтъ ѿ четири
 годѣны. "И така вѣке малко ти ѿ-
 станало да живѣешъ на свѣтѣтъ,
 повтори пастыро, защото свашѣнно
 то писаніе казва: сички те на-
 ши днѣ на тоа свѣтѣтъ са се-
 демдесѣтъ, ѿли съсъ сила
 осамидесѣтъ, годѣны ѿ по-
 многите са ѿсполнени съ
 трудове, скорби, ѿ болѣзни,
 защото се скорѣ свжршѣ-
 ватъ. (Псал: 89: 10). Това ѣ пра-
 во, ѿговори вдовица та, ѿ сѣ нави-
 де глава та до землѣта, ѿ сердечни
 въздухна, ѿ рече: моа живѣтъ скорѣ
 щѣ се свжрши. Свашѣнно то писаніе
 говори, продолжи рѣчьта свашѣн-

никъ, че по смѣръта си сме до́лжны да се пресѣлиме за доврѣте работы въ прекраснѣшата рай, а за злыѣте въ нестерѣимѣшата адъ. Но ты начнѣла ли си да се пригитовлѣвашъ, за ѿхожданіе то ѿ тоа свѣтъ, и да тржсишъ пжтатъ на прекраснѣшата рай; оуѣѣрена ли си ты, че нещѣшъ да бждешъ ѿсѣдена, когато те завлечатъ въ мѣсзо то на мжки те; "Язъ самъ совершѣниш оуѣѣрена, зацо самъ достойна за раатъ, ѿ всѣ сѣрдце ѿговѣри вдовнца та, а'зъ несамъ преминѣвала живѣтатъ си въ тѣшки грѣховѣ." Язъ самъ вардѣла сички те церкѣвниш правила: и мѣжемъ да кажемъ че не самъ подѣлна ѿ мойте сосѣды. Това' чѣ свѣщеннико рѣче: Послѣшай любѣзна бабичко!" Язъ несамъ дошѣлъ да те сждимъ и нещѣмъ да ти довамъ страхъ безъ причина:

но позволѣ ми да те попытамъ,
 знашъ ли за Бѹга спасителя, който
 ѣ оумрѣлъ на крѣстатъ за да ѣзбави
 чловѣцъ те ѣ нестерпими те мъки;
 Вдовица та ѣговѹри съ скорѣвь, нищо
 не знамъ за тѣа работъ, честный
 ѹтче! Но кажи ми, рече свѣщенникѹ,
 какъ разумѣвашъ тѣ тѣа Давидови
 те слова, цѣ се вжрнатъ въ а дъ
 сѣчки те нечестивинарѹди: кой
 то са забораваѣли Бѹга. Псал:
 9: 18. Язъ не говоримъ чѣ си тѣ
 грѣшна жена, тебе сѣчки те соств-
 дв ѣбѣчатъ ѣ почитатъ.

Но тѣ си дѹжна да премѣнешъ
 въ дрѹги мѣръ, а тоще незнаешъ Бѹ-
 га: Нѣе сѣчки сме рождѣни въ
 грѣхъ. (Псал: 50: 6). И така, а ко
 ѣ това ѣсгѣственно то состоѣние на
 чловѣка то нѣе не ли се нахѹждаме
 въ голѣма бѣда; ѣ тѣ а ко ѣ да не

и предадена на гъвны грѣховѣ, вижда
 и познай зашто си многѡ грѣшна,
 каквото говори и священно то пи-
 саніе, чѣ сички те се ѿдѣлиха
 ѿ пжтатъ на истина та до
 единъ. и рѣдѡ може да се
 намѣри нѣкой добродѣтел-
 ный человекъ. (Рим: 3: 12). Най
 голѣміа ти е грѣхъ зашто незна-
 ешъ оногѡва, който самъ може да
 ны ѡчисти ѿ тѣшки те грѣховѣ,
 за това ако йгкашъ да се спасѣшъ,
 то си должна да се оувѣришъ въ
 Спасителятъ, и да се преродишъ ѿ
 искренно сѣрдце, и да станешъ но-
 твореніе. Но можешъ ли ты сегѡ да
 речѣшъ, чѣ се надѣешъ да се оудо-
 стоишъ за небѣсно то царство, катѡ
 се нахождашъ со всѣмъ прѡста, и
 незнаешъ Бѡга Спасителя. Вдовица
 та се пречерви ѿ срамъ и рече: во

истина така е честный отец! "Азъ
 незнамъ Бога, защото не самъ оу-
 чена, и не можемъ да читемъ Киваїа
 та, катѡ да можемъ въ писаніе то да
 оузнамъ Бога. Рече и тогнѡва сва-
 щеннико: мѡлимъ покажи ми писмо-
 то ѡ сына си. Твжрде докрѣ, рече вдо-
 вица та, и го извади и зъ пазѡва
 та си, оно е много оувално и и-
 стрѡто честный отец! защото го
 многи разгращаха, и много пжти
 прочитаха, и азъ го носимъ секога
 катѡ драгоцѣнно нѣкое иманѣ въ
 пазѡва та си.

Покажи ми онаа книга, рече сва-
 щеннико, и посочи съ прстатъ си
 на една голема книга, коато бѣше
 на полиця та. Вдовица та тоа часъ
 свали книга та, и истрѡ прахатъ и,
 който бѣше ѡ горе и, защото не бѣ-
 ше ѡ много време оупотребявана.

Таа кни́га ѣ́ бѣла, рече́ она́: ѿ
 бѣше на по́койніа́тъ мо́й ма́жъ. Как-
 ва́ ѣ́ чи́ста ѿ не оу́ва́лама кни́га,
 рече́ сваше́ннико, ка́тъ ѿ бѣше раз-
 гжа́налъ ѿ ѿбра́щаше ѿ листа́та ѣ́-
 динъ по́ е́динъ. Вои́стина чи́стнѣи
 отче, азъ мно́гѡ ѿ ва́рдимъ, но ва-
 тѡ не зна́мъ да чи́тѣмъ, за това́ ѿ
 ѿста́вамъ да стои́ тамъ безъ да ѿ
 чи́тѣ нѣ́кой. Сваше́ннико рече́ ѿ на
 това́: ты́ мно́гѡ ва́рдишъ пи́смото
 на лю́безніа́тъ си сы́нъ, ка́жи ми за-
 що́ го ва́рдишъ то́лково; ѿговори́-
 мѡ вдови́ца та, ва́рдишъ го ѿ го́ ѿ-
 киче́мъ за́що́то ѣ́ ѿ сы́нами, ѿ ка-
 тѡ глѣ́дамъ пи́смѡ то мѡ ми́слимъ
 че́ глѣ́дамъ предъ́ се́бе си не́го сама́го,
 за́що́то пи́смѡ то мѡ ѣ́ пжано́ съ
 сыно́вни те мѡ сла́дки слова́ на лю-
 бовьта́, за горка́ та си ста́ра ма́йка.
 Я сла́дъ ма́ло вре́мѣ, кога́ти се при-

клижнѣ смѣрть тѣ, рече ѿ свѣщен-
 нико: шѣ ли да мѡжешъ да зѣ-
 мешъ писмѡто согъ тебе си во вѣ-
 чность, за да слѣшашъ, какъ ще го
 читатъ тамъ, ѿ да се радѣвашъ, как-
 кото ѿ сегѡ се радѣвашъ за люковѣта
 на сына си; Свѣщеннико ѿ каза то-
 ва на крѡтко ѿ тѣ глѣдокъ глѣсъ, но
 негови те словѡ, катѡ ѣдинъ нѡжъ
 ѿ двѣте страни ѡстаръ пробѣдаха
 сердцѣ то на вдовѣца тѣ, коѡто по-
 рѡни слѣзы, даже ѿ лицѣ то ѿ бѣше
 поблѣднѣло, ѿ начнѡ да въздѣха
 тѣшкѡ. И подѣръ крѡтко молчанѣе,
 свѣщеннико начнѡ пакъ да говорѣ:
 нещѣше ли да се радѣвашъ ѿ вѣсѣтѣ
 це ѡко вѣхъ ти далъ ѿ азъ ѣднѡ
 писмѡ, написано не ѿ сына ти, но ѿ
 ѡногова, коѡто те ѣвѣчалъ по на-
 прѣдъ, предѣ, да се роди твоѡ сынъ,
 съ нѡй глѣдка ѿ нѡй пламенна любѡвь,

и не съ такава, какво то сѣнъ ти
 има камто тебе. а съ поголема, и ѿ
 тѣа, коѣто ты тамъ ѿсѣцашъ камто
 рождѣнншатъ си сѣнъ. Добрѣ щеше
 да ти вѣде, ако вѣхъ ти прочелъ и
 азъ това писмо, и щѣхъ да ти ка-
 жемъ, да начнешъ да обѣчешъ ѿно-
 гова, който го е писалъ, и тогъ все
 сѣраце да го вѣрѣвашъ, и да имашъ
 на него сичка та ти надежда, зацо-
 то той може да направѣ смѣрть тѣа за
 тебе радостна, даже и грѣбо ти да
 ти се видѣ прекрасенъ, и като едни
 врата, презъ коѣто ще замѣнешъ въ
 вѣчншатъ и блаженншатъ живѣтъ,
 гдѣто ще живѣешъ въ таково мѣсто,
 гдѣто смѣрть, и горкостъ немѣжатъ
 да влѣзнатъ, и гдѣто Богъ самси ще
 ѿтрие слезы те ти. "Ихъ! азъ щѣхъ
 ѿ все сѣраце да ви благодаримъ отче
 честный! и зрѣче вдовица та: ако

КЖДЕ ПРИ ВАСЪ ТОВА ПИСМО, ТО СТОРѢ-
ТЕ МИЛОСТЬ, И ДАЙТЕ МИ ГО, ИЛИ МИ
ГО ПРОЧЕТЕТЕ СЕГА.

ОБЛАЩЕННИКО ДАДЕ ПАКЪ НА ВДОВИ-
ЦА ТА БИБЛІА ТА, И РЕЧЕ: ЗЕМИ ПИСМО
ТО, ЗА КОЕТО ТИ КАЗАХЪ. ТО Е НА-
ПИСАНО ѿ ОНОГОВА, КОЙТО ИСКА ДА Е
ПО БЛИЗЪ ПРИ ТЕБЕ ѿ СИЧКИТЕ ТВОИ
РОДНИНЫ ѿ ОНОГОВА КАЗУВАМЪ КОЙ-
ТО Е ПИВІЛЪ НАЙ ДОБРЫЛЪ ОПЫТЪ
НА СВОА ТА СИ ЛЮКОВЪ, КАТЪ Е ѿСТА-
ВИЛЪ СВОЕТО СИ ВЪЧНО ВЕЛИЧІЕ. И ВЛА-
ЖЕНСТВО, И ѿБЛЕКАЛЪ СЕ ВЪ ЧЕЛОВѢ-
ЧЕСКА ПЛОТЬ, И ПРЕТЪРПѢЛЪ ПРЕЗРѢ-
НІЕ, И ГОНЕНІЕ, ѿ ЧЕЛОВѢЦЫ ТЕ, ТОЩЕ
ВЗЕЛЪ НА СЕБЕСИ И САМАТА СРАМОТНА
И ОУКОРИТЕЛНА СМЕРТЬ НА КРЕСТЪ ТА.
ВДОВИЦА ТА АКО И ДА БѢШЕ СЛУШАЛА
СЛОВО ТО БОЖІЕ СЪ ВНИМАНІЕ, НО НЕ
СОСЪ ТАКАВА СЛАДОСТЬ, КАКОВАТО ИМА-
ШЕ ѿ ПИСМОТО НА СЫНА И, А ТОВА ПИ-

смо коѣто ѿ казѣваше спашѣнннко не
 вѣше дръго, Оsvѣнь Библіа та. Ова-
 щѣнннко позна движѣніе то на ду-
 ша та ѿ, зашо тсѣи во оѣце по-
 знаваше мѣсли те на многи человекѣ-
 цы, заради това знаеше расположе-
 ніе то ѿ на вдовица та, ѿ ѿ рече:
 ако ѿ да ти представихъ тоа пред-
 мѣтъ съсъ новѣи ѿ гнѣнѣи видѣ, но
 тоѿ види ми се че ти вѣше малко нѣ-
 цо ѿзвѣстенъ ѿ по напредѣ. Ты
 каквото се вижда, знала си че Би-
 кліа та ѣ ѣдно списаніе, коѣто ѣ на-
 писано чрезъ Дѣха Божіа, ѿ ѣ по-
 дарѣно на человекѣцы те, ѿ чтѣніе то
 ѿ ако ѿ да ѣ можало да ти послѣжи
 за вѣчно то благополѣчіе: но ты въ
 гнѣкѣлтъ си животоу не си се погрѣ-
 жила да ѿ научишъ содержаніе то, ѿ
 ѿскашъ сегѣ да се ѿправдавашъ съ
 това, че не знаешъ да читѣшъ. "Ако

кіше ть ѿ вѣ сѣрдце тржгіла и҃стин-
 но то благополѣче, ако кіше ѿвѣ-
 чала Бѣга, то шѣше да намѣришъ сред-
 ство, за да познаѣшъ содержаніе то
 на Библіа та така, какъ то си по-
 знала содержаніе то на писмо то ѿ
 любѣзныа ть синыхъ. Ты ѿвѣчешъ
 си на ть си, и се радѣвашъ на негово
 то и҃звѣстіе, катѣ полѣчишъ писмо
 то мѣ, и съ наслажденіе тѣшашъ
 и҃зраженіе то мѣ на любовь та камъ
 тебе. Сѣба же ти не ѿвѣчешъ Бога,
 и не се грижишъ да послѣдшашъ не-
 що за Него, да послѣдшашъ за Не-
 гова та безпредѣлна любовь камъ
 тебе. Не знаѣшъ колку те той ѿ-
 вѣче, и въ това писмо на Библіа
 та говори за твоѣ та си любовь, коѣ
 то превосходи текии оумъ. Негова та
 любовь є̄ подрагоуѣнна ѿ секо зе-
 мно трѣдство, и не сравненно пре-

воиждѣ матери та любовь. Той
 самъ говори: Можели да забора-
 рави жена та свое то си дѣ-
 тѣ, и да не пожалѣе дѣтѣ то
 ѿ оутрѣба та си; Но жена та
 и да може да го заборави ѡзъ
 ѡбаче тебе не заборавамъ. (И-
 сѣя 49: 15.) И така ѡко Богъ тол-
 кова те ѡбѣще, то и ты си должна
 равномѣрнѣ да го ѡбѣчешъ. "Онъ
 и ска твоѣ та любовь, и не ѣ дово-
 ленъ до тогава, до гдѣто, и ты не
 ѡбѣкнешъ Него повече ѿ сичко. Той
 самъ говори: Кой то ѡбѣще ка-
 щѣ си и ли майка си повече не-
 жели мене, не ѣ за мене до-
 стѣинъ, и кой то ѡбѣще сина
 ти и ли дещера си повече не-
 жели мене, не ѣ за мене достѣ-
 инъ. (Мат: 10: 37). — Размысли сега
 любезный дръжи на това гдѣто го

вѣрихмѣ за тѣмъ жена ѿ кѣмъ то го-
 ворихмѣ, сичкото ѿносите на тебе.
 Защо каквѣто ѿ Оиѣ, такѣ ѿ ты не
 знаешъ да читешъ, т : е : безграмот-
 нѣ си, ѿ за това попользуй се
 ѿ совѣтатъ, гдѣто ѿ го даде дѣвѣ
 свашенникъ, кога то ѿ нагледѣваше.
 Не оуспокоѣвай се до тогава, догадѣ
 не намеришъ нѣкого, за да ти про-
 четѣ това писмо, т : е : свашенно то
 писаніе. Пользуй се кѣмъ можешъ
 по добрѣ, съ предложенны те ти ста-
 сителны средства. Помысли за това,
 гдѣто си поклагополученъ ѿ гиз-
 чницы те, защото си приѣлъ ѿ бога
 такава благодѣтъ, чѣ можешъ да ѿ-
 машъ Библиѣ та, коѣто Оиѣ не сами
 не знаѣтъ да ѿ читѣтъ, но никога
 не са се оудостоили ни да видѣтъ
 тѣмъ божественна кнѣга. Въ Библиѣ
 та можатъ да се намерѣтъ многи

ПРИМѢРИ, КОИТО ПРЕВОСХОДАТЪ ТВО-
 АТЪ ОУМЪ, НО ВЪ НЕА ИМА МНОГО ГИ-
 СНЫ, ЛЕСНЫ, И РАЗУМНЫ СПАСИТЕЛНЫ
 ИСТИНЫ: И МНОГО МѢСТА, КОИТО МО-
 ЖАТЪ ДА ТѢ ОУТѢШАТЪ, ЗАЩОТО СА
 МНОГѢ ПОУЧИТЕЛНИ, И ПО СЛАДКИ ѿ
 МЕДАТЪ, ЗА НАЙ НЕПРОСВѢЩЕННЫ ТЕ
 ЧЕЛОВѢЦЫ. Господь нашъ Исусъ Хри-
 стосъ самъ ни е сказалъ, че Еван-
 гелие то благовѣствуетъ се на
 сиромаси те. Юще ѿ Онова време,
 когато Спаситель ходеше по земла-
 та, и секога се собираще съ сиромаси
 те, съ грѣшны те, и съ не-
 свѣщени те человекы. Слова та
 на священно то писание толку са
 лески, и могатъ да си разумѣватъ,
 и най напросты те человекы. "Ако
 беше члвкъ за писмо което е пра-
 тено ѿ небото, то нещеше ли ѿ все
 сердце да пожелаешъ да го видишъ;
 И ако се кеше надчилъ, че това
 писмо пратено е до тебе, то нещеше
 ли да оупотребишъ сички те воз-
 можности, за да надчишъ содержа-

ніе то мѹ; ПРАВДА, ЧѢ Й БИБЛІА ТА Є
 ПИСМО, ЙСПРОВОДЕНО ДО ТѢБЕ ѿ НЕКО
 ТО. НЕ СЕ ОУСПОКОАВАЙ ДО ТОГАВА,
 ДОГДѢ А НЕ НАМЕРИШЬ, ѿ ЗАЩОТО ЩЕ
 ТИ ПОКАЖЕ КОЛКО ЛЮБОВЬ ЙМА БОГЪ
 НА ТѢБЕ, КОЙТО Є ПРАТІЛЪ ДАЖЕ Й
 ЄДИНОРОДНЫЛЪ СИ ОУНЪ, ЗА ДА СПАСЕ
 ЧЕЛОВѢЦШ ТЕ, Й ПРИЗОВЕ СЕКОГО КАМЪ
 СЕБЕСИ, КАКВОТО Й САМЪ ГОВОРІ: КОЙ
 ТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ, НЕЩЕМЪ ДА
 ГО ЙЗГОНИМЪ ВЪЖИЪ. (Іоан 6: 37).
 И КОГА ЙМАМЕ ТАКОВШЛЪ ЗАСТѢ-
 ГНИКЪ, ТО ЗАЩО ДА СЕ ѿПАСАВАМЕ;
 ЧРЕЗЪ НЕГО БОГЪ Є ГОТОВЪ ДА ПРОСТИ
 НАМЪ СІЧКИ ТЕ ГРѢХОВЕ, ЗАЩО ТО
 БОГЪ ЧРЕЗЪ ХРІСТА Є ПРИМИ-
 РІЛЪ СВѢТАТЪ, СОСЪ СЕБЕСИ ДА
 СЛАГА ПРЕСТѢПЛЕНІА ТА НА ЧЕ-
 ЛОВѢЦШ ТЕ, Й ЗАЧАЛЪ Є НАМЪ
 ДА ПРОПОВѢДЪВАМЕ ПРИМИРѢ-
 НІЕ ТО. И ЗАТОВА СМЕ ПРѢТЕНИ
 ѿ ЙМЕ ТО ХРІСТООВО, Й КАТѡ
 ЧЕВЪ СПРЕДЪМЪВА БОГЪ ЧРЕЗЪ
 НАСЪ: МОЛИМЪ ВЪ СЪ ЙМЕ ТО
 ХРІСТООВО, ПРИМИРѢТЕ СЕ СЪ БО-

га! Защо́то то́й за на́съ поже́р-
твова́ Инсѹса, ко́йто не́маше
никаковъ грѣхъ, катѹ да
вжде́ме ѿ не́е пра́ведни чре́зъ
не́го предъ Бо́га. (2 Кор: 5: 19
21). Ты́ немо́жешъ да чи́тешъ, но
сваще́нио то пи́сание щѣ́ те на́чи ка́къ
да гово́ришъ съ Бо́га, да́же ѿ въ́ зе-
мншатъ жи́вотъ. Ты́ си са́мъ до́л-
женъ да се́днешъ предъ не́го на́колѣ-
ни, ѿ да мѹ ка́жешъ та́гостъ та́
на дѹша́ та си: ѿ бѹди о́увѣренъ
че́ щѣ́ те послѹша. Са́мъ гово́ри: ѿска-
ѿте, ѿ щѣ́ ви се да́ де́. (Мат: 7: 7).

Така́ би́блиа та щѣ́ да те́ на́чи,
ка́къ да пока́жешъ лю́бовь та́ си камъ
то́ Бо́га, за́що́ то́й рече́: Я́ко ме
ѿбѹ́ чете́ за́повѣди́ те моѿ со-
хранѣ́те. (Иѹан, 14, 15). И́ ти́ щѣ́
позна́ешъ, че́ тѹа за́повѣди́ не́
тѹрданъ да се ѿсполна́ватъ. Я́ не́гова
та́ ѿ за́повѣдь та́а: да вѣ́рѹваме въ́
ѿме́то на́ Инсѹса Хри́ста, ѿ да ѿбѹ́-
чеме́ ѿди́нъ дру́гого, ка́кто ни́ ѿ са́мъ
заповѣ́далъ. (1, п. Иѹан, 3, 23).

И сегда азъ тѣ ѿставамъ на мно-
 госердїе то Божїе. Господь Богъ, чрезъ
 Иисуса Христа да ти прати своя та
 благодать, и да те ѿбхрне въ не-
 гова та заповѣдь. Пóвече ѿ сичко
 тржїи Господа съ токъш молитвы.
 За да се мѣли нѣкой Богъ, трѣба да
 не говори много, и пѣсты дѣшны, и
 токъш оуста та мѣ да говоратъ, а
 оумомѣ да мѣсли на дрѣги праздни
 работы, но кога се молиме трѣба да
 оуправиме оуматъ въ Бога, и да мѣ-
 слиме чѣ стоиме предъ негово то лице,
 и тогава да начнемѣ молитва та си
 сосъ чїсты мѣсли, и ѿ все сердце, и
 тогава Богъ щѣ се оумилостиви на
 насъ, и щѣ ни даде іоше пóвече ѿ кол-
 ко то сме просїли ѿ Него. Изъ се на-
 дѣемъ чѣ ты ще поснѣдвашъ совѣ-
 ты те Бога истинагш, който желде на
 сички те человекы вѣчно то благопо-
 лѣчїе и блаженство.

Конѣцъ, и Богъ слава.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

B 9 1 3 2 4

